

Dues dones de teatre

Vam anar-hi sense saber res de l'obra ni de la companyia que actuava, però confiats que la qualitat estava garantida pel criteri habitual de la programadora d'arts escèniques de Figueres. En aquest cas, el criteri de la meva tieta Xixon, experta en teatre, i la generositat de la meva mare també hi van acompanyar. Explico aquesta anècdota perquè a Figueres, d'uns anys ençà, hi ha la garantia que tot el que es programa té un nivell de qualitat altíssim, més enllà de l'estil i del tipus d'espectacle. Saps que l'espectacle estarà bé i que no està en el programa perquè sí. Ens ha passat moltes vegades. Comprar entrades per a un espectacle d'una companyia emergent o un artista desconegut i sortir-ne ben satisfet. Recordo quan fa anys van programar a un desconegut Rodrigo Cuevas i l'impacte que aquella nit va tenir a la comarca. Posteriorment, el reconeixement i la popularitat del músic ha estat evident. I tot això es deu que hi ha algú a darrere que treballa molt, que s'ha «patejat» el país mirant petits i grans espectacles i que té un criteri artístic de qualitat. I en aquest cas és l'Aina Baig, la directora d'arts escèniques de l'Ajuntament de Figueres. Hem tingut els nostres desacords amb l'Aina, però que està fent una gran feina per la cultura des d'un racó del país és inqüestionable. Igual que ho fa l'Amaranta Gibert des del Teatre de Lloret. Una altra dona del teatre que ha sabut dotar d'una personalitat pròpia un equipament gens senzill de gestionar, en el cor del turisme de masses. L'Amaranta ha sabut arriscar i provar coses noves, però també és molt conscient d'on està i de quin és el seu públic. Un bany de realitat que ella ha fet amb una dignitat exquisida, primant sempre la qualitat i el risc. Si bé a Figueres la multiplicitat d'espais i disponibilitats és una de les principals característiques que faciliten la tasca en la programació, disposant d'un teatre espectacular per a gairebé 1.000 persones com el Teatre el Jardí, una sala per a 350 com la Cate, l'auditori Caputxins per a 250 o espais com el claustre del Ramon Muntaner, el Casino o l'escenari del teatre, el teatre de Lloret disposa només d'un molt bon equipament amb una capacitat per a 400 persones. I aquí el joc és més complex per què s'ha d'intentar omplir sempre. Però ambdues programadores han sabut complir tres objectius: omplir la majoria dels espectacles, situar la ciutat en el circuit de programació teatral del país més enllà de les produccions mainstream que triomfen a Barcelona i educar al seu públic. Fer que la gent tasti coses noves de qualitat, diverses, d'estils i formats diferents. El que és més rellevant és que les dues han sabut innovar, arriscar, explorar nous camins sense perdre de vista els números. Totes dues han sabut tenir molt bones xifres d'espectadors i això es deu en bona part a què el públic confia en el seu criteri. També en què han sabut trobar fórmules per arribar a nous públics i fidelitzar als habituals. Tot un mèrit si tenim ben a prop d'altres gestors culturals que amb una frivolitat terrible no paren de gastar sense ser capaços d'atraure públic. Més gent com elles en el sector públic. Estic convençut que hi ha molts més exemples com el de Figueres i Lloret. El petit poble de Lladó també n'és un exemple o el reconegut teatre de Bescanó. Perquè aquestes persones, amb el seu criteri i la seva responsabilitat, fan millor el país. També és important reconèixer als ajuntaments que els deixen treballar i aposten per la seva feina des d'un criteri cultural i professional. Avui em venia de gust fer un reconeixement a les Aines i les Amarantes que hi ha al món perquè sense elles el món seria una mica pitjor i a les Xixon i les Annes Maries, perquè sense el públic fidel, la gent que estima el teatre, tampoc. Dissabte vaig tornar a sortir molt satisfet després d'anar a un espectacle que desconeixia i que no m'havien recomanat ni els mitjans de comunicació ni les xarxes socials. És una sensació extraordinària. Anar a gaudir de la cultura sense apriorismes i que aquesta et sacsegi, et toqui, t'emocioni. Visca el teatre i visca les dones del teatre.